

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Przesławski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Elżbieta Karska

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie ze skargi A. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie o sygn. I Aca 29/24 oraz
Sądem Okręgowym w Warszawie o sygn. XXVIII C 5306/21

przy udziale Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 20 stycznia 2026 r.:

**stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje sprawę według
właściwości Sądowi Apelacyjnemu w W.**

Elżbieta Karska Tomasz Przesławski Grzegorz Żmij

UZASADNIENIE

A. K. (dalej: „skarżący”), działając przez pełnomocnika profesjonalnego,
pismem datowanym na 25 listopada 2025 r. wniósł skargę na przewlekłość
postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie, sygn. I Aca 29/24,
wnosząc o:

1. stwierdzenie, iż w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie
w sprawie o sygn. akt I Aca 29/24 z powództwa A. K. przeciwko Bankowi
S.A. z siedzibą w W. nastąpiła przewlekłość postępowania;

2. zalecenie podjęcia przez sąd rozpoznający sprawę co do istoty niezwłocznego rozstrzygnięcia sprawy;
3. przyznanie skarżącemu od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie kwoty 20 000 zł;
4. zasądzenie od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz skarżącego kosztów postępowania wywołanego niniejszą skargą.

W uzasadnieniu skargi wskazano, że przedłużające się postępowanie uniemożliwia kredytobiorcy uzyskanie prawomocnego rozstrzygnięcia, które jest niezbędne dla ukształtowania jego sytuacji prawnej – w szczególności w zakresie możliwości dochodzenia zwrotu nienależnie spełnionych świadczeń. Z uwagi na charakter sprawy zważyć należy, iż postępowanie trwa znacznie dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia danych okoliczności faktycznych i prawnych, a które są istotne dla jej rozstrzygnięcia. Okoliczności faktyczne sprawy zostały bowiem w przeważającej mierze ustalone w postępowaniu przed sądem I instancji, zaś spór koncentruje się przede wszystkim na ocenie prawnej postanowień umownych. Nie sposób przyjąć, aby wniesienie przez bank apelacji zawierającej szereg zarzutów procesowych i materialnoprawnych samo w sobie usprawiedliwiało wielomiesięczną (a tym bardziej wieloletnią) zwłokę w jej rozpoznaniu. Podniesione przez stronę pozwaną zarzuty – choć liczne – opierają się w przeważającej mierze na argumentacji, która była już przedmiotem oceny sądów powszechnych w setkach podobnych spraw dotyczących umów kredytów waloryzowanych do CHF. Zawarte w apelacji twierdzenia nie wnoszą nowych, nietypowych lub szczególnie złożonych zagadnień prawnych, które wymagałyby pogłębionej analizy bądź wykraczały poza ukształtowaną już linię orzecniczą. Skarżący podniósł także, że odpis apelacji pełnomocnika pozwanego z 11 października 2022 roku został doręczony pełnomocnikowi powoda dopiero 25 lipca 2025 roku, a więc z niemal trzyletnim opóźnieniem.

Pismem z 23 grudnia 2025 r. Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie zgłosił swój udział w sprawie i wniósł o oddalenie skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy, ponieważ właściwy do jej rozpoznania jest Sąd Apelacyjny w Warszawie.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „u.s.p.p.”), Sąd Najwyższy jest właściwy wyłącznie do rozpoznania skargi dotyczącej postępowania przed sądem apelacyjnym lub Sądem Najwyższym. Jeżeli przedmiotem oceny jest przewlekłość postępowania przed sądem okręgowym i sądem apelacyjnym, to zgodnie z art. 4 ust. 1b ustawy o skardze na przewlekłość „właściwy do jej rozpoznania w całości jest sąd apelacyjny”.

Przepisy wyznaczające właściwość rzeczową Sądu Najwyższego do rozpatrywania skarg na przewlekłość postępowania jako normy o charakterze kompetencyjnym, powinny być interpretowane ściśle i literalnie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 19 grudnia 2019 r., I NSP 175/19; z 24 października 2024 r., I NSP 333/24; z 12 listopada 2024 r., I NSP 256/23; z 18 grudnia 2024 r., I NSP 401/24; z 14 stycznia 2025 r., I NSP 426/24; z 16 stycznia 2025 r., I NSP 442/24; z 11 marca 2025 r., I NSP 293/25; z 15 kwietnia 2025 r., I NSP 6/25; z 21 maja 2025 r., I NSP 144/25; z 11 czerwca 2025 r., I NSP 173/25, z 18 września 2025 r., I NSP 289/25).

Sąd Najwyższy po przeprowadzeniu dokładnej analizy treści skargi doszedł do wniosku, że skarżący kwestionuje całość trwania postępowania tak przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie jaki i przed Sądem Okręgowym w Warszawie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy postanowił o stwierdzeniu swej niewłaściwości i przekazaniu sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie na podstawie art. 200 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., stosowanym odpowiednio na mocy art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c., który stosuje się do niniejszego postępowania na podstawie art. 8 ust. 2 u.s.p.p.

MR